

Trečiasis Gavėnios sekmadienis. Apsimarinimas

Kad iš tiesų sektume Kristų,
reikia gyventi apsimarinimo
gyvenimą ir būti arti Kryžiaus.
Kas bėga nuo aukos, tas tolsta
nuo šventumo. Apsimariniu
pakylame prie Viešpaties.
Atsikratyti aukos baimės. Kitos
priežastys apsimarinti.

2025-03-22

I. Nors visi Kristaus gyvenimo
veiksmi yra atperkantieji, žmonių

giminės išganymas viršūnę pasiekia Kryžiuje, link kurio Kristus eina visą savo žemiškąjį gyvenimą: *Aš turiu būti pakrikštytas krikštu ir taip nerimstu, kol tai išsipildys!*¹, sakys jis mokiniams kelyje į Jeruzalę.

Atskleidžia jiems nenumaldomą troškimą atiduoti gyvybę už mus ir duoda savo meilės Tėvo Valiai pavyzdį numirdamas ant Kryžiaus. Ir kaip tik Kryžiuje siela pasiekia tapatinimosi su Kristumi pilnatvę. Tai giliausia prasmė, kurią turi apsimarinimo ir atgailos aktai.

Norint būti Viešpaties mokiniu, reikia laikytis Jo patarimo: *Jeigu kas nori eiti paskui mane, teišsižada pats savęs, tepasiima savo kryžių ir teseka manimi*². Neįmanoma sekti Viešpačiu be Kryžiaus. Jėzaus žodžiai galioja visiems laikams, nes buvo skirti visiems žmonėms, taigi *kas neneša savo kryžiaus ir neseka manimi*, – sako jis kiekvienam mūsų, – *negali būti mano mokinis*³. Būtina sąlyga,

norint sekti Mokytoju, yra imti kryžių – priimti skausmą ir sunkumus, kuriuos Dievas leidžia mūsų apvalymo labui, vykdyti savo pareigas, nors tai ir būtų sunku, savanoriškai prisiimti krikščionišką apsimarinimą.

„Kas būtų Evangelija, krikščionybė be Kryžiaus, be skausmo, be skausmo aukos? – klausė Paulius VI, – Būtų Evangelija, Krikščionybė be Atpirkimo, be Išganymo, kurio-turime tai čia pripažinti su negailestingu nuoširdumu – mums reikia absoliučiai. Viešpats mus išgelbėjo Kryžiumi; savo mirtimi grąžino mums viltį, teisę į Gyvenimą...“⁴. Būtų iškreipta krikščionybė, kuri netarnautų pasiekti Dangui, nes „pasaulis tegali išsigelbėti tik per Kristaus Kryžių“⁵.

Savanoriškas apsimarinimas ir pasyvūs apsimarinimai, kai yra siejami su Viešpačiu, įgyja gilesnę

prasmę. Tai nėra kas nors skirta
pirmiausia savęs tobulinimui arba
būdas kantriai kęsti šio gyvenimo
sunkumus, bet dalyvavimas
Atpirkimo slėpinyje.

Apsimarinimas kai kam gali atrodyti
beprotystė ar kvailystė, kitų epochų
liekana, nekaip deranti su mūsų
laikų pažanga ir kultūros lygiu. Taip
pat gali būti prieštaravimo ženklas ar
papiktinimo priežastis tiems, kurie
gyvena pamiršę Dievą. Bet tai neturi
stebinti: dar šventasis Paulius rašė,
kad Kryžius *žydams yra*
*papiktinimas, pagonims – kvailystė.*⁶
Ir tiek, kiek krikščionys praranda
antgamtinį savo gyvenimo jausmą,
jie nenori suprasti, kad Kristų galime
sekti tik per aukos gyvenimą, arti
Kryžiaus. „Jei neapsimarinsi, niekada
netapsi maldos siela“⁷. O šventoji
Teresė Avilietė pažymi: „Nesąmonė
yra manyti, kad (Viešpats) priima į
savo draugystę išlepintus ir
nesistengiančius jos siekti žmones“⁸.

Tie patys Apaštalai, kurie sekė Kristų, kai Jį sveikino minios, nors stipriai Jį mylėjo ir buvo net pasiryžę atiduoti už Jį gyvybę, nesekė paskui Jį iki Golgotos, nes dar buvo silpni – negavę Šventosios Dvasios. Labai skirtinga yra eiti paskui Kristų, kai šis sekimas daug nereikalauja, ir visiškai susitapatinti su Juo per mažus ir didelius apsimarinimus.

Krikščionis, einantis per gyvenimą sistemingai vengdamas aukos, maištauojantis prieš skausmą, taip pat nutolsta nuo šventumo ir laimės, kuri yra labai arti Kryžiaus, labai arti Kristaus Atpirkėjo.

II. Viešpats kiekvieno krikščionio prašo, kad sektų Jį iš arti, o tam reikia lydėti Jį iki Golgotos. Niekad neturėtume pamiršti šių žodžių: *Kas neima savo kryžiaus ir neseka*

*manimi, nevertas manęs*⁹. Gerokai prieš kančią ant Kryžiaus Jėzus jau kalbėjo savo sekėjams, jog turi jį nešti.

Apsimarinime yra paradoksas, slėpinys, kuris suprantamas tik su meile: už tariamos mirties yra Gyvenimas; o kas egoistiškai stengiasi išsaugoti gyvybę sau, ją praranda: *Kas nori išgelbėti savo gyvybę, tas ją praras; o kas pražudo gyvybę dėl manęs, tas ją atras*¹⁰.

Norint duoti vaisių, mylėti Dievą, veiksmingai padėti kitiems, reikalinga auka. Nėra pjūties be sėjos: *Jei kviečio grūdas kritęs į žemę nemirs, jis liks vienas, o jei mirs, jis duos gausių vaisių*¹¹. Norint būti antgamtiškai veiksmingiems, reikia numirti sau per nuolatinį apsimarinimą, visiškai pamirštant savo patogumą ir egoizmą. „Ar nenori būti kviečių grūdu, per apsimarinimą apmirti ir subrandinti

pilnas grūdų varpas? Telaimina Jėzus
tavo kviečių lauką!“¹².

Turime atsikratyti aukos,
savanoriško apsimarinimo baimės,
nes Kryžiaus mums nori Tėvas, kuris
mus myli ir gerai žino, kas mums
tinka. Jis mums visada nori to, kas
geriausia: *Ateikite pas mane visi,
kurie vargstate ir esate prislėgti, –
sako mums, – aš jus atgaivinsiu!
Imkite ant pečių mano jungą ir
mokykitės iš manęs, nes aš romus ir
nuolankios širdies, ir jūs rasite savo
sieloms atgaivą. Mano jungas švelnus,
mano našta lengva*¹³. Drauge su
Kristumi nelaimės ir kančios
neslegia, nėra sunkios, priešingai,
nuteikia sielą maldai, kad gyvenimo
įvykiuose matytų Dievą.

Su apsimarinimu pakylame prie
Viešpaties; be jo liekame palei žemę.
Su savanoriška auka, su paaukotu
bei kantriai ir meiliai nešamu
skausmu tvirtai susivienijame su

Viešpačiu. „Tarsi sakytų: visi, kurie vaikštote kamuojami, skaudinami ir apkrauti savo rūpesčių ir potroškių našta, nusikratykite jų, ateidami pas mane, ir aš jus atgaivinsiu, ir rasite savo sieloms atgaivą, kurią iš jūsų atima jūsų potroškiai“¹⁴.

III. Kad ryžtumėmės didžiadvasiškai gyventi apsimarinimą, svarbu gerai suprasti pagrindus, kurie jam teikia prasmę. Kai kam daugiau apsimarinti gali būti sunku, nes jie nėra supratę ar atradę šios prasmės. Priežastys, pastūmėjančios krikščionių į apsimarinimą, būna įvairios. Pirmoji ta, kurią apsvarstėme anksčiau: troškimas susitapatinti su Viešpačiu ir sekti Juo geisme atpirkti Kryžiumi, paaukojant Patį save kaip auką Tėvui. Taigi mūsų apsimarinimas turi tuos pačius tikslus kaip ir Kristaus Kančia bei

šventosios Mišios, ir pasireiškia vis glaudesne vienybe su Tėvo Valia.

Bet apsimarinimas taip pat yra priemonė tobulėti dorybėmis.

Kunigas dialoge prieš eucharistinę maldą pakelia rankas į dangų ir sako:

Aukštyn širdis! O tikintieji atsiliepia:

Keliame į Viešpatį. Mūsų širdis turi būti nuolat nukreipta į Dievą.

Krikščionio širdis turi būti kupina meilės, su nuolat į Viešpatį sudėtomis viltimis. Tam reikia, kad ji nebūtų pagauta ir įkalinta žemės dalykų, kad vis labiau apsivalytų. O tai

neįmanoma be atgailos, be nuolatinio apsimarinimo, kuris yra „būdas žengti į priekį“¹⁵. Be jo siela lieka pajungta tūkstančio dalykų, kuriuose linkę išsisklaidyti jautimai: prisirišimai, netyrumai, sumiesčionėjimas, nesaikingo patogumo troškimai...

Apsimarinimas išvaduoja mus nuo daugelio saitų ir parengia mylėti.

Apsimarinimas – būtina priemonė apaštalavimui, plečiant Kristaus Karalystę: „Veikla be maldos nieko neverta: malda vertinama pagal pasiaukojimą“¹⁶. Labai apsiriktume, jei norėtume patraukti kitus prie Dievo neparemdami šios veiklos intensyvia malda ir jei maldos *nesustiprintume* mielai aukojamu apsimarinimu. Todėl gausybė įvairių būdų sakoma, kad vidinis gyvenimas, ypač pasireiškęs malda ir apsimarinimu, yra *bet kokio apaštalavimo siela*¹⁷.

Galiausiai nepamirškime, kad apsimarinimas tarnauja ir kaip atsilyginimas už mūsų praeities klaidas, ar jos buvo mažos, ar didelės. Todėl gausiose maldose prašykime Viešpaties, kad padėtų atitaisyti praėjusį gyvenimą: „*emendationem vitae, spatium verae paenitentiae... tribuat nobis omnipotens et misericors Dominus*“: *Tegu visagalis ir gailestingas Viešpats*

*suteikia mums gyvenimo atitaisymą ir tikros atgailos laiką*¹⁸. Taip per apsimarinimą net praeities klaidos tampa naujo gyvenimo šaltiniu.

„Užkask atgaila savo apsileidimus, įžeidimus ir nuodėmes gilioje tavo nuolankumo išraustoje duobėje. Taip sodininkas užkasa supuvusius vaisius, sausas šakeles ir nukritusius lapus po medžiu, kuris juos užaugino. Ir tai, kas buvo nevaisinga ar net kenkė, veiksmingai prisidės prie naujo derliaus. Išmok iš nuopuolių semtis paskatų, iš mirties – gyvybės“¹⁹.

Prašykime Viešpaties, kad išmoktume pasinaudoti savo gyvenimu, pradedant nuo dabar, geriausiu koks tik įmanomas būdu:

„Prisiminęs savo praeitį, savo gyvenimą be vargo ir be šlovės, pasvarstyk, kiek laiko praradai ir kaip jį atgauti atgaila ir didesniu atsidavimu“²⁰. Ir kai bus sunku, ar ateis mums į galvą šios mintys,

skatinančios didžiadvasiškam
apsimarinimui: „Dingstis atgailai?
Atsiteisimas, atsilyginimas,
prašymas, dėkojimas – būdas žengti į
priekį... – už save, už mane, už kitus,
už šeimą, už savo šalį, už Bažnyčią...
Ir tūkstantis kitų motyvų“²¹.

1 Plg. Lk 12, 50.

2 Mt 16, 24.

3 Lk 14, 27.

4 Šv. Paulius VI, Prakalba, 1967 m.
kovo 24 d.

5 Šv. Leonas Didysis, Pamokslas 51.

6 1 Kor 1, 23.

7 Šv. Chosemarija, *Kelias*, 172.

8 Šv. Teresė Avilietė, *Camino de
perfección*, 18, 2.

9 Mt 10, 38.

10 Mt 16, 24 ir toliau.

11 Jn 12, 24–25.

12 Šv. Chosemarija, *Kelias*, 199.

13 Mt 11, 28–30.

14 Šv. Kryžiaus Jonas, *Subida al Monte Carmelo*, I, 7, 4.

15 Šv. Chosemarija, *Kelias*, 232.

16 Šv. Chosemarija, *Kelias*, 81.

17 Plg. J. B. Chautard, *El alma de todo apostolado*, Ed. Palabra, 5-asis leid., Madridas, 1978.

18 Romos Mišiolas, Mišių intencijos formulė.

19 Šv. Chosemarija, *Kelias*, 211.

20 Šv. Chosemarija, *Vaga*, 996.

21 Šv. Chosemarija, *Kelias*, 232.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/lt-lt/article/treciasis-
gavenios-sekmadienis-apsimarinimas/](https://dev.opusdei.org/lt-lt/article/treciasis-gavenios-sekmadienis-apsimarinimas/)
(2025-08-13)